

A HUSZONÖTÖDIK RAGYOGÁS

ÜZENET A BETEGEKNEK

[Ez a levél huszonöt orvosságot tartalmaz. Segítségként, vigaszként, enyhülésként, spirituális receptként küldöm a betegeknek, látogatásom helyett, és fohásznak gyors felépülésükért.]

Figyelmeztetés és bocsánatkérés

Ezt a szellemi receptet gyorsabban írtam meg, mint bármely más írásomat, és mivel nem jutott időm az átnézésre és a javításra, a többivel ellentétben csak egyszer olvastam el – és azt is ugyanolyan gyorsan, ahogy megírtam. Vagyis mondhatjuk, hogy a levél az első vázlat rendezetlen állapotában maradt. Nem tartottam szükségesnek, hogy gondosam átnézzem azokat a mondatokat, amelyek természetes módon jutottak eszembe, nehogy elrontsa őket a rendezgetés és a túlzott figyelem. Az olvasók, és különösképpen a betegek ne bántódjanak meg egyetlen kifejezésen sem, amellyel nem értenek egyet, vagy a keményebb szavakon és kifejezéseken, inkább fohászkodjanak értem.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ
 وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ¹
 وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ² وَإِذَا مَرِضْتُ
 فَهُوَ يَشْفِينِ ²

Ebben az írásban huszonöt Orvosságot írunk le röviden, amelyek valódi vigaszt és gyógyulást nyújthatnak a betegeknek és a nehézségek által sújtottaknak, akik az emberiség egytizedét teszik ki.

Az első orvosság

Te boldogtalan beteg! Ne idegeskedj, légy türelmes! A betegséged nem sorscsapás számodra, hanem egyfajta kezelés. Mert az életünk olyan, mint a tőke. Ha nem jövedelmez, akkor csak pocsékolás. Ha életünk mindig könnyebbségben és óvatlanságban

1 Allah, a Kegyelmes, az Irgalmas nevében.

Akik, ha szerencsétlenség sújtja őket, azt mondják: „Bizony, Allahé vagyunk, és Hozzá térünk vissza.” (Korán 2:156)

2 És Aki enni és inni ad nekem. És amikor beteg vagyok, Ő gyógyít meg. (Korán 26:79-80)

telik, akkor bizony hamar elmúlik. A betegség által azonban tőkéd óriási jövedelmet hozhat. Továbbá azt sem engedi, hogy életed észrevétlen elrepüljön, hanem megfegyelmezi és meghosszabbítja, hogy csak azután múljon el, mikor gyümölcsei már beértek. A betegség valójában meghosszabbítja az életet, ahogy a mondásból is láthatjuk: „A nehézségben töltött idő hosszúnak tűnik, míg a boldogság percei hamar tovaszállnak”.

A második orvosság

Ó, türelmetlen beteg! Légy türelmes, sőt, adj hálát! A betegséged életed minden egyes percét egyórányi istenszolgálatnak megfelelővé teheti. Mert az istenszolgálat kétféle lehet, lehet pozitív, mint a napi öt ima vagy a fohászkodás. Lehet negatív, mint a betegség vagy a nehézségek. Ezek által azok, akik elviselik őket, rádöbbennek tehetetlenségükre és gyengeségükre, és Irgalmas Teremtőjükhöz fohászkodnak, Nála vesznek menedéket, és olyan istenszolgálatról tesznek tanúbizonyságot, amely őszinte és mentes a képmutatástól. Igen, hiteles hagyományból tudjuk, hogy a betegségben töltött élet istenszolgálatnak számít a hívőtől – amennyiben nem panaszkodik Allah rendelése miatt. Hiteles beszámolókból és a Teremtés igazságainak ismerőitől tudjuk, hogy a türelmes és hálás hívő egyetlen percnyi betegsége egyórái istenszolgálatnak felel meg, egyes tökéletes hívők esetében pedig akár egy egész napinak is.

Ezért ne panaszkodj hát a betegség miatt, amely életed egyetlen percét ezer perccé bővítheti, hanem inkább adj hálát miatta!

A harmadik orvosság

Te türelmetlen beteg! Abból, hogy azok, akik a világra jönnek, mindig el is távoznak belőle, és az ifjak megöregszenek, és az ember folyamatosan a halál és az elválás közelségében él, láthatjuk, hogy nem azért jöttünk a világra, hogy szórakozzunk és az élvezetekben tobzódjunk.

Bár az ember a legtökéletesebb, a legmagasabb rangú teremtmény, és a legjobb, testét és képességeit tekintve, az elmúlt örömökre és eljövendő fájdalokra gondolva szomorú, zaklatott életet él, amely rosszabb, mint az állatoké. Ez is azt jelenti, hogy az ember nem azért jött a világra, hogy életét könnyebbségben és örömök között töltsse el. Inkább azért küldetett ide, hogy hatalmas tőkével ellátva a túlvilági, örökkévaló életért fáradozzon és kereskedjen.

Az ember élete nem más, mint tőke. Ha nem lenne betegség, a folyamatos egészség és jólét óvatlanná tenné az embert, mert általuk nagyon is kellemes helynek tűnne ez a világ, és az emberek könnyen elfeledkeznének a Túlvilágról. Nem gondolnának a halálra és a sírra, és életük tőkéjét jelentéktelen dolgokra pazarolnák. A betegség viszont egyszeriben felnyitja az ember szemét, azt

mondván a testének: „Nem vagy halhatatlan. Nem vagy magadra hagyatva. Feladataid vannak. Add fel a büszkeségedet, és gondolj Arra, Aki megteremtett. Tudd, hogy a sírba fogsz jutni, készülj hát fel rá!” Így, ebből a szempontból nézve, a betegség jó szándékú figyelmeztető és tanácsadó, aki sosem vezet félre. Ezért nem szabad panaszkodni miatta, hanem inkább hálát kell adni érte. És ha a betegség nem túl súlyos, türelemért kell fohászzkodni az elviseléséhez.

A negyedik orvosság

Te szomorú beteg! Az a jogod, hogy ne panaszkodj, hanem adj hálát és légy türelmes! Mert a tested, a tagjaid és a képességeid nem a te tulajdonodat képezik. Nem te készítetted őket, és nem is vásároltad meg valaki más műhelyéből. Vagyis valaki másnak a tulajdona. Birtokosuk úgy rendelkezik tulajdonával, ahogy Ő akar.

Már a Huszonhatodik Szóban is említettük a példát: tegyük fel, hogy egy rendkívül gazdag és ügyes mesterember felvesz modellnek egy szegény embert, hogy általa bemutathassa művészetét és gazdagságát. Fizetség ellenében egyetlen órára ékszerekkel díszített, csodálatos ügyességgel megvarrt köntösbe öltözteti. A termetére szabja, és aztán különböző fazonokra igazítja. Hogy művészetét bemutassa, átszabja a köntöst, más és más formát készít belőle, megrövidíti

vagy hosszabbra ereszti. Van-e joga a szegény embernek, aki béréért dolgozik, azt mondani a mesterembernek: „Gondot okozol nekem, nem tetszik a forma, amire a köntöst szabta, és fáraszt, hogy hajolgatnom kell meg kiegyenesednem.” Van-e joga azt mondani, hogy a mester elrontja az ő megjelenését azzal, hogy a köntöst, amely alakját oly széppé teszi, hosszabbra vagy rövidebbre szabja? Nevezheti-e ezért a mestert kegyetlennek vagy igazságtalannak?

Ó, beteg ember! Akárcsak ebben a hasonlatban, hogy minden oldalról bemutassa tested köntösét, amellyel Ő felruházott, és amelyet csodálatos képességekkel: látással, hallással, józan ésszel és szívvel ékesített fel, és az Ő Legszebb Neveivel hímzett ki, a Dicsőséges Teremtő számos állapot között fordít meg, és számos helyzetbe helyez téged. Ahogy az Ő Nevét, az Ellátót (Razzaq) az éhség által ismered meg, úgy másik Nevét, a Gyógyítót (Sáfi) a betegség által. Mivel a szenvedés és a nehézségek az Ő néhány Nevének rendelését mutatják, a bölcsesség eme fényében és a kegyelem sugaraiban számos jó rejlik. Ha felemelnénk a betegség fátyolát, amelyet annyira félsz és gyűlölsz, alatta számos kellemes és gyönyörű jelentését találnánk.

Az ötödik orvosság

Ó, te, akit a betegség sújt! Tapasztalat útján jutottam arra a véleményre, hogy a betegség isteni

áldás egyes embereknek, a Kegyelemes ajándéka. Bár nem vagyok rá érdemes, az elmúlt nyolc vagy kilenc évben számos fiatal fordult hozzám betegségével kapcsolatban, és a fohászaimat kérte. Észrevettem, hogy ezek az ifjak sokkal többet gondoltak a Túlvilágra, mint a többi fiatal. Hiányzott belőlük az ifjúság megrészegültsége. Bizonyos fokig megmenekültek az állatias vágyaktól és az óvatlanságtól. Ezért jobban átgondoltam helyzetüket, és figyelmeztettem őket, hogy betegségük isteni kegyelem, és azon a határon belül van, amit el tudnak viselni. Azt mondtam: „Barátom, én nem vagyok ellenére a betegségednek. Nem sajnállak a betegséged miatt, és nem hiszem, hogy ezért fohászkodnom kellene érted. Próbálg meg türelmes maradni, amíg a betegséged teljesen fel nem ébreszt, és ha megtette a kötelességét, akkor, ha Ő is úgy akarja, az Irgalmas Teremtő vissza fogja adni az egészségedet.”

És azt mondtam nekik: „A jó egészség csapása által egyes társaitok feledékennyé és hanyaggá váltak, felhagytak a napi öt imával, nem gondolnak a halálra, és elfelejtik a Mindenható Allahot. A rövid evilági élet felszines örömei megrendítik, károsítják vagy akár el is pusztítják végtelen, örökkévaló életüket. A betegségnek köszönhetően ti magatok előtt látjátok a sírt, ahova úgyis mindenképpen el fogtok jutni, és azon túl a Túlvilág hajlékait, és ennek megfelelően cselekszetek. Ami azt jelenti,

hogy számotokra a betegség a jó egészség, míg egyes társaitoknak a jó egészség a betegsége...”

A hatodik orvosság

Ó, te beteg, aki panaszkodsz szenvedéseid miatt! Azt mondom neked: gondold át eddigi életedet, és emlékezz vissza a kellemes, boldog napokra és a nyomasztó, nehéz időkre! Szíved és nyelved vagy azt fogja mondani: hála Allahnak, vagy azt: ó, jaj, fájdalom! Figyeld csak meg, hogy a visszaemlékezéskor a fájdalmak és nehézségek készítetnek hálaadásra, ezekre gondolva tölt el egyfajta jó érzés, és telik meg a szíved hálával. Mert a fájdalom és nehézség elmúlása öröm. A fájdalom és nehézségek elmúltával boldogság és békesség költözik a lélekbe, ami, ha rá gondolunk, hálával tölti meg a szívet.

És ami arra készítet, hogy így kiálts fel: „ó, jaj, fájdalom!”, nem más, mint a kellemes és boldog idők, amiket egykor megéltél, és amelyek elmúltá fájdalomat hagyott a szívedben. Amikor ezekre az időkre gondolsz, a fájdalom mindig újjáéled, és sajnálkozás és gyász árad a nyomában.

Mivel egyetlen napig tartó törvénytelen élvezet akár egy évig tartó szenvedést is okozhat a szívnek, és egyetlen nap betegségével sok nap öröme járhat együtt, és még az az öröm és megkönnyebbülés is, amit a betegség elmúltá okoz, gondolj gyorsan tovatűnő betegséged előnyeire, a valódi

természetében rejlt jutalomra. Mondd: „Minden Allahtól származik! Ez is el fog múlni!”, és adj hálát, ahelyett, hogy panaszkodnál.

A hatodik orvosság³

Ó, testvérem, aki az evilág örömeire gondolsz, és szenvedsz a betegségtől! Ha ez a világ örökké tartana, és utunk végén nem várna ránk a halál, és nem fújna az elmúlás és elválás szele, és a nehézségekkel teli, viharos jövőben nem lesne a lélek fagyos tele, veled együtt én is sajnálnálak téged. De mivel ezt a világot egy napon el kell hagynunk, és nem fogja meghallgatni kétségbeesett kiáltásainkat, meg kell fogadnunk a betegség figyelmeztetését, és már most ki kell űznünk az evilág szeretetét a szívünkéből, mielőtt a világ űzne ki minket magából. El kell hagynunk szívünkben, mielőtt ő hagyna el minket.

Igen, a betegség így figyelmeztet minket: „A tested nem kőből és vasból van, hanem olyan anyagokból, amelyek ki vannak téve a gyors elmúlásnak. Hagyj fel a büszkeséggel, értsd meg gyengeségedet és tehetetlenségedet, ismerd fel Birtokosodat, tudd a kötelességedet, és tanuld meg, hogy miért jöttél erre a világra!” Ezt súgja titokban a szívnek.

3 Ez az írás spontán jutott eszembe, ezért a Hatodik orvosságba két orvosság is került. Így hagytuk, mert nem akartuk megváltoztatni az írás természetességét. Nem változtattuk meg, mert arra gondoltunk, hogy ebben talán valamilyen misztérium rejlik.

És mivel az evilági örömök és élvezetek nem tartósak, és, kiváltképp, ha meg nem engedett örömökről van szó, nemcsak múlandóak, hanem fájdalomban és bűnben is bővelkednek, ne sírj azért, hogy betegséged miatt elveszíted ezeket az örömeket. Épp ellenkezőleg, gondolj az istenszolgálat lehetőségére és a túlvilági örömökre, amelyek a betegségben rejlenek, és próbálj meg ebben örömet találni.

A hetedik orvosság

Ó, te beteg, aki elveszítetted az egészség örömeit! A betegséged nem teszi tönkre az isteni áldások örömeit, épp ellenkezőleg, növeli őket. Mert ha valami egyfolytában tart, az elveszíti a hatását. A Valóság ismerői még azt is mondják:

إِنَّمَا الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا „Mindent az ellentétén keresztül ismerhetünk meg”. Például, ha nem lenne sötétség, nem tudnánk, mi az a fény, és nem lelnénk benne örömünket. Ha nem lenne hideg, nem értenénk a meleget, és nem értékelnénk. Ha nem lenne éhség, nem találnánk élvezetet az ételben. Ha sosem lennénk szomjasak, nem okozna örömet, ha vizet ihatunk. Ha nem lenne betegség, nem származna örömünk a jó egészségből.

A Legbölcsebb Teremtő valóban számtalan képességgel ruházta fel az embert, miáltal felismerheti a világban található áldások számtalan

megnyilvánulását. Ez azt mutatja, hogy Urunk azt akarja: ébredjünk rá az Ő áldásaira, ismerjük meg őket, és folyamatosan adjunk értük hálát. Mivel ez így van, Ő ugyanúgy ad nekünk betegséget és szenvedést, mint ahogy ad egészséget és jólétet is. Azt kérdezem tőled: „Ha nem lenne a kezed, gyomrod, fejed betegsége, akkor vajon észrevennéd-e a kezed, gyomrod, fejed egészségében rejlő isteni áldást, és hálát adnál-e?” Bizony, nemcsak hogy hálát nem adnál, de még csak észre sem vetted volna! Öntudatlanul, sőt, talán felelőtlenül és óvatlanul élveznéd ezt az egészséget.

A nyolcadik orvosság

Ó, te beteg, aki a Túlvilágra gondolsz! A betegség, mint a szappan, lemossa rólad a bűnöket, és megtisztít. Hiteles hadíszokból tudjuk, hogy a betegség vezeklés a bűnökért. Egy hadisz azt mondja: „Ha egy hívő reszket a betegségtől, úgy hullanak le róla a bűnei, mint az érett gyümölcs a fáról, ha megrázzák.”

A bűnök az örök élet hosszantartó betegségei, ebben a világban pedig a szív, a lelkiismeret és a lélek betegségei. Ha türelmes vagy és nem panaszkodsz, az ideiglenes betegség által megmenekülhetsz számos örökkévaló betegségtől. Ha nem gondolsz a bűneidre, nem tudsz a Túlvilágról és nem ismered a Mindenható Allahot, akkor olyan betegségtől szenvedsz, ami milliószor rosszabb, mint ez a

múlándó, evilági betegség. Amiatt sírj hát. A világ élőlényei kapcsolatban állnak szíveddel és lelkeddel. Ezeket a kapcsolatokat pedig folyamatosan eltépi a halál és az elválás, számtalan sebet hasítva rajtad. Főleg, mivel nem ismered a Túlvilágot, és a halált örökké tartó nemlétnék képzeled, folyamatosan betegséget kell elszenvedned, ameddig csak evilági létezésed tart, mintha csak folyamatosan feltépnék sebeidet.

Ezért mindenekelőtt a hit gyógyulását kell keresned, amely biztos gyógyír végtelenszer megsebzett és beteg létezésed számtalan bajára; javítanod kell hitedet, és ennek a gyógyulásnak a legrövidebb útja az, ha felismered a Mindenható és Dicsőséges Teremtő hatalmát és kegyelmét, észreveszed Őt gyengeséged és tehetetlenséged ablakán kitekintve, félrevonva előle a tudatlanság és nemtörődömség függönyét, amelyet fizikai betegséged vont elé.

Igen, aki nem ismeri a Mindenható Allahot, azt egy egész világnyi szenvedés sújtja. Azok világa azonban, akik ismerik Őt, fényel és lelki boldogsággal van teli, hitük erősségének megfelelően. A jelentéktelen fizikai betegség okozta szenvedés eltűnik, feloldódik a végtelen örömben, gyógyulásban és boldogságban, ami a hitből származik.

A kilencedik orvosság

Ó, te beteg, aki ismered Teremtődöt! A betegség azért kelt bennünk félelmet, fájdalmat és szorongást,

mert néha halálhoz vezet. Mivel felszínesen nézve, a tudatlanok és nemtörődöm emberek számára a halál ijesztő, a betegség is félelmet és szorongást keltő lehet.

Ezért először is tudnod és szilárdan hinned kell, hogy életed végének ideje elrendeltetett, és megváltoztatni nem lehet. Azok, akik tökéletesen egészségesek, és keservesen zokognak a súlyos betegek ágyánál, előbb meghalhatnak, mint maga a beteg, aki akár meg is gyógyulhat és sokáig élhet.

Másodszor pedig a halál nem olyan ijesztő, mint első, felszínes pillantásra gondolnánk. A Bölcs Korán fényében a *Risale-i Nur* számos helyén bizonyítottuk, hogy a hívők számára a halál azt jelenti, hogy megszabadul az élet nehéz terheitől. Neki ez pihenést jelent az istenszolgálat kötelességeiből, amelyek az evilági élet próbatételekkel teli világának parancsai és kötelességei, és az itteni nevelés eszközei. A halál a hívők számára azt is jelenti, hogy találkozhatnak rokonaikkal és barátaikkal, akiknek kilencvenkilenc százaléka már előttük a következő világra távozott. És azt is jelenti, hogy eljutnak igazi otthonukba, az örök boldogság hajlékába. Meghívás a Paradicsom kertjeibe az evilág börtönéből. Az az idő, amikor megkapják jutalmukat a Kegyelmes Teremtőtől azért, hogy Őt szolgálták. Mivel ez valójában a halál, nem kell ijesztőnek tartanunk, hanem épp ellenkezőleg, a kegyelem és boldogság kezdetének.

Azon kívül a hit emberei közül vannak olyanok, akik nem is azért félik a halált, mert magát a halált tartják rémisztőnek, hanem azért, mert remélik, hogy ha tovább végezhetik evilági kötelességeiket, azzal több jutalomra tehetnek szert.

Igen, a hit embereinek a halál az isteni Kegyelemhez vezető ajtó, a tévelygés népének pedig az örök sötétség verme.

A tizedik orvosság

Ó, fölöslegesen aggódó beteg testvérem! Aggódsz betegséged miatt, de az az aggodás miatt csak súlyosbodik. Ha azt akarod, hogy betegséged enyhüljön, próbálj ne aggódni. Vagyis gondold a betegségedből származó előnyökre, a belőle fakadó kárpótlásra, és hogy milyen gyorsan el fog múlni – ez majd megszünteti az aggodalmadat, és gyökerestül irtja ki a betegséget.

Bizony, az aggodalom kétszeresére növeli a bajt. Az aggodalom a szív megfoghatatlan betegségét is okozza a fizikai betegség mellett. A fizikai betegség megtelepszik a szív betegségén, és nem múlik el. Ha az aggodalom megszűnik azáltal, hogy a Mindenható Allahnak vetjük alá magunkat, elégedettek vagyunk és a betegség mögött rejlő bölcsességre gondolunk, már meg is szüntettük a betegség jelentős részét, könnyebbé tettük és részben meggyógyítottuk. Gyakran egy apró fizikai betegség a tízszeresére nő

az aggodalom miatt. Ha az aggodalom megszűnik, megszűnik a betegség kilenctized része.

Az aggodalom növeli a betegséget, akárcsak az isteni Bölcsesség vádolása és az isteni Kegyelem kritizálása, és az Irgalmas Teremtő elleni panaszkodás. Ezért aki ilyet tesz, az, szándékaival ellentétben, csak elutasításban részesül, és súlyosbítja betegségét. Igen, ahogy a hála által még több áldásban részesülünk, úgy a panaszkodás csak súlyosbítja a betegséget és a megpróbáltatásokat.

Sőt, maga az aggodalom is betegség. A gyógyszere az, ha az ember ismeri a betegség okát és a benne rejlő bölcsességet. Mivel már ismered az okot és a jutalmat, csitítsd aggodalmadat ezzel a gyógyírral, és találd benne gyógyulást! Örvendj a siránkozás helyett, és adj hálát a Mindenható Allahnak minden körülmények között a panaszkodás és sóhajtozás helyett.

A tizenegyedik orvosság

Ó, türelmetlen beteg testvérem! Bár a betegséged közvetlenül szenvedést okoz neked, betegséged elmúlása a múltban egészen máig örömet és boldogságot okoz lelkednek azzal, ha az elviseléséből fakadó jutalomra gondolsz. Mától kezdve, már ettől az órától, nincs betegség, és természetesen nem származik fájdalom a nemlétből. Ha nincs fájdalom, nincs szomorúság sem. Azért vagy türelmetlen, mert nem megfelelően képzeled el a dolgokat. Mert

amikor a fizikai betegséged elmúlt, elmúlt veled a fájdalom is, és csak a jutalom és az elmúlása felett érzett öröm maradt. Boldogságnak és jutalomnak kellene származni abból, ha az elmúlt napokra gondolsz, ostobaság hát, ha szomorú és türelmetlen vagy, amikor felidézed őket. A jövő napjai pedig még nem jöttek el. Ha már most rájuk gondolsz, és elképzelsz egy napot, ami nem is létezik, egy betegséget, ami nem is létezik, és a szomorúságot, ami nem is létezik, és emiatt vagy türelmetlen és szomorú, azzal a létezés színeivel ruházod fel a nemlétezés háromszoros fokát – és ha ez nem ostobaság, akkor mi az?

Ezért, ha a mostani órát megelőző óra betegségben telt, akkor örömet jelent, mivel az előző óra már nem létezik, ezért a betegség sem, és a fájdalom sem, ne pocskold hát feleslegesen a türelem erejét, amit a Mindenható Allah adott neked, hanem gyűjtsd össze a jelen fájdalmai ellen, fohászkodj a Türelmeshez, és viseld el a nehézségeket.

A tizenkettedik orvosság

Ó, te beteg, aki betegséged miatt nem tudod elvégezni az imát, nem tudsz fohászkodni, és a veszteségen sajnálkozol! Tudnod kell, hogy egy hadisz azt mondja: „A hívő, aki betegség miatt nem tudja elvégezni az istenszolgálatot, amit különben el szokott végezni, ugyanúgy megkapja a jutalmát”. Ha a beteg ember türelmesen és Allahra hagyatkozva

elvégzi a kötelező istenszolgálatot, amilyen jól csak tudja, annak a betegsége átveszi az őszinte hittel végzett önkéntes istenszolgálat helyét.

Ezen kívül a betegség abban is segít az embernek, hogy megértse tehetetlenségét és gyengeségét. A Mindenható Allah határtalanná tette az ember tehetetlenségét és végtelenné gyengeségét, hogy folyamatosan a Mindenható Allah jelenlétében kereshessen menedéket, és Hozzá fohászkodjék, és Tőle kérjen. Az ája jelentésének megfelelően:

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ⁴

vagyis, „Milyen fontosságotok is lenne, ha nem fohászkoznátok és nem imádkoznátok?“, a bölcsesség az ember teremtése mögött, és az ember valódi értéke nem más, mint az őszinte hittől hajtott ima és fohász. Mivel ennek egyik kiváltója lehet a betegség is, ebből a szempontból nézve nem panaszkodni kellene miatta, hanem hálát adni Allahnak, és a fohász forrását, amelyet a betegség fakasztott, nem szabadna elapasztania az egészségnek sem.

A tizenharmadik orvosság

Ó, te boldogtalan ember, aki panaszkodszt betegséged miatt! Vannak olyan emberek is, akiknek a betegség a legféltebb kincsük, a legértékesebb áldásuk.

⁴ „Mondd: Uratok nem törődne veletek, ha a fohászotok nem volna.” (Korán 25:77)

Minden beteg embernek megvan a lehetősége arra, hogy így gondoljon betegségére.

Nem ismerjük a kijelölt órát, amely életünk végét jelenti – azért, hogy az embert félelem és remény között tartsa, és így megőrizze ezt a világot és a Túlvilágot is, a Mindenható Allah az Ő végtelen bölcsességében elrejtette a kijelölt órát. Időnk bármelyik pillanatban eljöhethet, és ha ez a pillanat a nemtörődömség állapotában éri az embert, az fájdalmas kihatással lehet örök életére. De a betegség megszünteti a nemtörődömség állapotát, a Túlvilágra emlékeztet, eszünkbe juttatja a halált, és így jobban felkészülhetünk rá. Egyes betegségek olyan nagy jutalommal járnak, hogy az ember húsz nap alatt olyan magas rangot érhet el türelmes elviselésükkel, amit különben húsz év alatt sem lenne képes megszerezni.

Például volt két ifjú a barátaim között, Szabri, Ilema faluból, és Vezirzade Musztafa Islamköy faluból. Mindig lenyűgözött, hogy ezek ketten, bár írni sem tudtak, mennyire élen jártak őszinte hitben és a hit szolgálatában. Nem tudtam ennek az okát. Haláluk után értettem meg, hogy mindketten súlyos betegségben szenvedtek. A betegség figyelmeztetése miatt, ellentétben más ifjakkal, akik feladták még a kötelező imákat is, ők nagyon istenfélők voltak, a legértékesebb szolgálatokat végezték el, és a Túlvilág szempontjából előnyös állapotot értek el. Ha a Mindenható Allah úgy

akarja, két évnyi betegség nehézségeiből évmilliók boldogsága születik majd a Túlvilágon. Most már értem, hogy az egészségükért mondott fohászaim valójában rossz kívánságok voltak, amennyiben az evilági egészségre irányultak. Ha a Mindenható Allah úgy akarja, a túlvilági jólétükért mondott fohászaim találtak elfogadásra.

Így, hitem szerint, ők akkora jutalmat kaptak, amit talán tíz évnyi istenfélő étellel sem szerezhettek volna meg. Ha más fiatalokhoz hasonlóan fiatalságukban és jó egészségükben bíznak, és óvatlanságban és hamis élvezetekben töltik el fiatalságukat, és a halál bűneik közben ragadta volna el őket, sírjuk kígyók és skorpiók vermévé változott volna, a fények kincsestára helyett.

Mivel a betegségből ilyen haszon származhat, nem szabad panaszkodni miatta, hanem türelemmel és a Mindenható Allahra hagyatkozva kell elviselni, és hálát kell adnunk Neki, az Ő Kegyelmeiben bízva.

A tizennegyedik orvosság

Ó, ti betegek, akiknek szemét hályog fedi! Ha tudnátok, milyen fény és spirituális szem rejtőzik a hívő szemét fedő hályog mögött, így kiáltanátok fel: „Száz ezer köszönet Kegyelmes Teremtőmnek!” Elmondok egy történetet, amelynek segítségével jobban megértheted ezt az orvosságot:

A Barla-i Szulejmán nyolc évig dolgozott velem, a legnagyobb hűséggel és készséggel. Egy napon megvakult a nagynénje. Ez a jámbor asszony, aki ezerszer többre tartott engem annál, amit érdelek, egyszer odajött hozzám a mecset ajtajában, és megkért: fohászkodjak, hogy a látása visszatérjen. Ennek az áldott asszonynak a jámborságát tettem megfohászom közbenjárójának, és így könyörögtem a Mindenható Allahhoz: „Ó, Uram! Jámborsága kedvéért add vissza ennek az asszonynak a látását!” Két nappal később megérkezett egy szemész Burdurból, és eltávolította a hályogot a szeméről. Negyven nap múlva azonban ismét elvesztette látását. Nagyon zaklatott lettem, és tovább fohászkodtam érte. Allah engedelmével, a fohászom a túlvilági életére fogadtatott el, különben inkább rosszat tett volna neki. Mert már csak negyven nap volt hátra a haláláig, negyven nappal később meghalt – Allah legyen kegyelmes hozzá.

Így, ahelyett, hogy ez az asszony Barla kertjeit nézte volna az öregség szemein keresztül, a sírjában negyvenezer napig nézhette a Paradicsom kertjeit. Mert a hite erős volt, és a jelleme kifogástalan.

Igen, ha egy hívő vakon tér sírjába, szintjének megfelelően a sírban sokkal nagyobb mértékben lesz képes látni a fény világát. Ahogy mi sok mindent látunk a világban, amit a vak hívők nem látnak, ha hitben hálnak meg, ezek a vak emberek sokkal többet látnak majd a sírban, mint mások. Mintha

csak a legerősebb látcsövön keresztül néznék, csodálhatják a Paradicsom kertjeit, szintjüknek megfelelően.

Így hát, hálával és türelemmel, mostani szemed fátyla alatt fényteliszemetalálhatsz, amellyel, ha majd a föld alatt leszel, csodálhatod a Paradicsomot az egek felett. Ami pedig fellebbenti majd a fátyolt a szemed elől, a szemorvos, ami lehetővé teszi, hogy ezzel a spirituális szemmel láthass, nem más, mint a Kegyes Korán.

A tizenötödik orvosság

Ó, te sóhajtozó és siránkozó beteg ember! Ne nézd betegséged külső szempontjait, és ne sóhajtozz, hanem nézd a belsőket, és örvendj. Ha a betegség nem jelentene jót, a Kegyelmes Teremtő nem küldött volna betegséget azokra a szolgálóra, akiket legjobban szeret. Pedig van egy hadísz, amely azt mondja:

أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءُ الْأَمْثَلُ فَلَا مَثَلُ
-أَوْ كَمَا قَالَ-

„A legnehezebb megpróbáltatásokat a próféták kapják, aztán az igazak, és a hozzájuk hasonlók”. Vagyis, akik nehézségekkel tétetnek próbára, azok a legjobbak, a legtökéletesebb emberek. Elsősorban Jób próféta (béke legyen vele), és a többi próféta is, és Allah barátai és az igazak valamennyien az

elszenvedett betegséget őszinte istenszolgálatnak tekintették, a Kegyelmes ajándékának, és türelmesen hálát adtak érte. Olyannak tekintették, mint az Irgalmas Teremtő Kegyelme által végrehajtott életmentő operációt.

Ó, te, aki sírsz és siránkozol! Ha te is csatlakozni akarsz ehhez a fényes karavánhoz, adj hálát türelemmel. Mert ha panaszkodsz, nem fogadnak maguk közé. Akkor a tévelygés népének vermébe zuhansz, és sötét út vár rád.

Igen, vannak olyan betegségek, amelyekbe ha valaki belehal, az egyfajta mártírhalált jelent. Például akik a gerekszülésbe hálnak bele, akik hasi fájdalommal járó betegségekben, pestisben, akik vízbe fúlnak vagy tűzben hálnak meg, mártírok lesznek. Sok olyan áldott betegség van, amelyek Allah barátjának a rangját hozzák el annak, aki ezekben hal meg. Továbbá, mivel a betegség csökkenti az evilághoz való kötődést, könnyebb lesz a halál okozta elválás, ami a világi embereknek rendkívül fájdalmas és szomorú – sőt, egyes esetekben még kívánatos is teszi.

A tizenhatodik orvosság

Ó, te beteg ember, aki panaszkodsz nehéz helyzeted miatt! A betegség tiszteletet és együttérzést vált ki, amelyek a legfontosabb és legjobb érzések a társadalom életében, hiszen megmentik az embert az önzéstől, ami durvasághoz és a társadalom

felbomlásához vezetne. Mert az ája jelentésének megfelelően:

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ ﴿٥﴾ أَنْ رَأَاهُ اسْتَغْنَىٰ

a rosszat parancsoló alsóbb én, amely egészsége és jóléte miatt úgy gondolja, hogy elegendő önmagának, sokszor nem tiszteli testvéreit, akik pedig érdemesek lennének rá. Nem érez együtt a betegekkel, és azokkal, akiket nehézségek sújtanak, pedig ők kedvességet és irgalmat érdemelnének. Ha viszont maga is megbetegszik, megéri saját tehetetlenségét és gyengeségét, és tisztelni fogja azokat a testvéreit, akik érdemesek rá. Tiszteletet érez hívő testvérei iránt, akik meglátogatják és segítik betegségében. Szívét betölti a testvériség érzéséből fakadó kedvesség és jóakarát, és az irgalom azok iránt, akiket katasztrófák sújtanak – ezek pedig a muszlimok nagyon fontos jellemvonásai. Ha beteg testvéreit önmagához hasonlítja, a szó valódi értelmében véve sajnálja őket, és irgalmat érez irántuk. Megtesz minden tőle telhetőt, hogy segítsen rajtuk. A legkevesebb az, hogy fohászodik értük, meglátogatja őket és érdeklődik helyzetük felől, ami az Iszlám szerint ajánlott cselekedet, és így jutalmat szerez.

5 „Az ember bizony áthág minden határt, mikor azt gondolja, hogy elegendő önmagának” (Korán 96:6-7)

A tizenhetedik orvosság

Ó, te beteg, aki azért panaszkodszt, hogy nem tudsz jótetteket végezni betegséged miatt! Adj hálát! Éppen a betegség az, amely megnyitja előtted a legőszintébb jócselekedetek ajtaját. A betegség nemcsak folyamatos jutalmat szerez annak, aki türelmesen viseli, és annak, aki Allah megelégedését keresve a beteget ápolja, hanem a fohászok elfogadásának egyik legfontosabb oka is.

Bizony, komoly jutalom rejlik abban, ha egy hívő a betegről gondoskodik. Az egészségükről érdeklődni és meglátogatni őket – amennyiben ez a betegnek nem okoz nehézséget – pedig szunna, és a bűnök megbocsátásának oka lehet. Egy hadiszban az áll: „Kérjétek a betegeket, hogy fohászkodjanak értetek, mert az ő fohászuk elfogadtatik”.

Főleg, ha a betegek a rokonaink, és kiváltképp, ha a szüleink, őket ápolni fontos istenszolgálat, amelyben nagy jutalom rejlik. Egy beteget felvidítani és megvigasztalni olyan, mintha nagy összeget adnánk adományba. Szerencsés az az ember, aki boldoggá és elégedetté teszi szülei szívét betegségük idején, és kiérdemli fohászukat. Bizony, még az angyalok is csodálják és dicsérik azokat a jóra való gyermekeket, akik betegség idején tökéletes tisztelettel és gyermeki szeretettel viszonzják szüleik szeretetét és irgalmasságát – hiszen ők a társadalomban azok, akik leginkább

jogosultak a tiszteletükre – és ezzel a legszebb emberi jellemvonásokról tesznek tanúbizonyságot.

Igen, a betegség idején az az öröm, ami a beteg körül lévők kedvességéből, együttérzéséből és törődéséből származik, a lehető legtisztább, legkellemesebb, és legjobban csökkenti a betegség fájdalmait. Fontos dolog, hogy a betegek imái különösen elfogadottak. Én magam is az elmúlt harminc vagy negyven évben sokat fohászok, hogy gyógyuljak ki a lumbágóból, amiben szenvedek. Azonban megértettem, hogy a betegség a fohász miatt adatott nekem. Mivel fohász által a betegség nem múlik el, megértettem, hogy fohászom gyümölcsei a Túlvilágon érnek majd be, és hogy ez is egyfajta istenszolgálat, mivel a betegségben az ember megérti saját tehetetlenségét, és a Mindenható Allah jelenlétében keres menedéket. Ezért, bár harminc éve fohászok, hogy a betegségem múljon el, és a felületes szemlélő azt gondolhatja, hogy a fohászom nem talált elfogadásra, én mégsem hagyok fel a fohászodással. Mert a betegség ideje a fohászok ideje, és a gyógyulás nem a fohászok eredménye. Ha a Bölcs és Irgalmas Teremtő gyógyulást ad valakinek, azt az Ő végtelen Kegyelmeiből adja.

Azonkívül, ha a fohászok nem olyan formában fogadtatnak el, ahogy mi szeretnénk, attól még nem mondhatjuk, hogy nem fogadtattak el. A Bölcs Teremtő jobban ismer minket, és azt adja,

ami nekünk a legjobb. Néha, a mi érdekünkben, fohászunkat az evilág helyett a Túlvilágra fogadja el. Az a fohász, amely a betegség miatt őszinte szívvel és hittel hangzik el, és gyengeségből, tehetetlenségből, szükségéből és alázatból fakad, nagyon közel áll az elfogadáshoz. A betegség az őszinte fohász kiváltója lehet. A beteg hívőnek és a róla gondoskodó hívőnek is ki kell használnia ennek a fohásznak a lehetőségeit.

A tizennyolcadik orvosság

Ó, te beteg, aki felhagysz a hálaadással, és panaszkodsz helyette! A panasz akkor jogos, ha egy jog megsértése váltja ki. Neked pedig semmilyen jogod nem veszett el, ami miatt panaszkodnod kellene. Sőt, inkább hálát kell adnod, ami kötelességed, és még nem hajtottad végre. Anélkül, hogy a Mindenható Allah jogot adott volna rá, panaszkodsz, olyan módon követelve jogokat magadnak, ami nem megengedett. Nincs jogod arra, hogy azokra nézz, akik jobb egészségben vannak nálad, és panaszkodj. Inkább tekintsd azokat, akik még nálad is betegebbek, és adj hálát. Ha eltört a karod, tekints azokra, akiknek nincs is karjuk. Ha elvesztetted fél szemedet, nézd azokat, akik teljesen vakok, és adj hálát Allahnak!

Mertbizony, senkinek nincs joga arra, hogyan a legjobb helyzetűekhez hasonlítsa magát, és panaszkodjék. A nehézségek közepette mindenkinek joga, hogy

a még nagyobb megpróbáltatásokat szenvedőket nézze, és hálát adjon. Ezt a Risale-i Nur több helyén is elmagyaráztuk már egy hasonlattal, amit röviden így foglalhatnánk össze:

Egy jóakarató ember felvisz egy koldust a minaret tetejére. Minden egyes lépcsőfokon ad neki valami ajándékot, és a legnagyobb, legszebb ajándékot akkor adja, mikor felérnek a minaret tetejére. De hiába vár hálát és köszönetet az ajándékaiért, a telhetetlen koldus elfelejti mindazt, amit az egyes lépcsőfokokon kapott, jelentéktelennek tartja és nem ad értük hálát, hanem a feje fölé nézeget, és így panaszkodik: „Miért is nem magasabb ez a minaret, miért nem mehetek tovább? Miért nem olyan magas, mint egy hatalmas hegy, vagy mint az a magasabb minaret ott a távolban?” Micsoda hálátlanság, mekkora hiba így panaszkodni!

Ehhez hasonlóan, az ember megszületik a semmiből, és nem állatnak, fának vagy sziklának születik, hanem embernek, ráadásul muszlimnak, és az idő legnagyobb részében jó egészségnek örvend és számtalan áldást élvez. Ennek ellenére, ha valaki panaszkodik és türelmetlen azért, mert nem érdemel ki egyes áldásokat, vagy mert saját hibájából és rossz döntéseinek eredményeképpen elveszíti őket, vagy mert nem képes megszerezni valamit, és az Isteni Rendelést hibáztatja, mondván: „Mit tettem, hogy ez történik velem? Miért pont velem történik?“, az olyan spirituális betegség, ami

súlyosabb, mint a test betegségei. És, mintha csak valaki törött kézzel akarna harcolni, a panaszkodás csak rosszabbá teszi helyzetét. Az a bölcs ember, aki az ája jelentésének megfelelően:

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ⁶

Allahnak vetik alá magukat, és türelmesek, amíg a betegség elvégzi kijelölt feladatát, és elmúlik.

A tizenkilencedik orvosság

Ahogy azt a „minden fohászok Birtokosa” vagy a „Legszebb Nevek” kifejezésből is láthatjuk, a Dicsőséges és Szépséges Teremtő minden Neve szép. A teremtésben a fohászok Birtokosának legszebb, legkifinomultabb és legátfogóbb tükre az élet. A szépnek a tükre is szép. A szépséget tükröző tükör maga is megszépül. Ahogy a szépség bármilyen hatással is van a tükörrre, az csak szép és jó lehet, bármi történjék is az élettel, az a végső Valóság szempontjából jó. Hiszen a Legszebb Nevek lenyomatát tükrözi, amelyek mind jók és szépek.

Ha az élet egyhangúan, folyamatos egészségben és jólétben telne el, nem lenne tökéletes tükör. Akkor bizonyos szempontból a nemlétről és az ürességről szólna, és elfárasztaná az embert. Csökkentené az élet értékét, és az életörömöt szenvedéssé

⁶ Akik, ha szerencsétlenség sújtja őket, azt mondják: „Bizony, Allahé vagyunk, és Hozzá térünk vissza.” (Korán 2:156)

változtatná. Az ember unalomból, és azért, hogy ideje gyorsabban teljék, üres szórakozásba vetné magát. Mintha csak büntetését töltené a börtönben, ellenségévé válna saját értékes életének, és minél gyorsabban túl akarna lenni rajta. Viszont az az élet, ami változatosan és különböző állapotokban telik, értékesebb, és az ember megéri általa az élet valódi értékét és örömeit. Nem panaszkodik az unalom miatt, nem mondja: „Ó, miért is nincs még éjszaka, miért nem ment még le a nap?”

Igen, kérdezzük meg csak a gazdag embert, aki luxusban és tétlenül tölti napjait, hogy hogy érzi magát. Szánalmas választ fogunk kapni: „Az idő sehogy sem telik. Játsszunk valamit, kártyázzunk! Vagy csináljunk valami szórakoztatót, amivel elüthetjük az időt!” Vagy pedig evilági vágyakból eredő panaszokat hallunk tőle: „Ezt vagy azt még nem szereztem meg. Bárcsak sikerült volna!”

Aztán kérdezd meg azt, akit katasztrófa sújt, vagy az egyszerű munkásokat, a szegényeket, akik nehézségek közepette élnek: „Hogy vagytok?” Aki bölcs közülük, azt fogja felelni: „Hála Allahnak, dolgozom. Bárcsak ne jönne el olyan hamar az este, még befejezhetném ezt a munkát! Az idő oly gyorsan telik, és oly gyorsan elmúlik az életünk. Mert persze, nehéz az életem, de ez is el fog múlni. Hiszen minden oly gyorsan elmúlik”. Tulajdonképpen arról beszél, hogy milyen értékes az élet, és milyen sajnálatos dolog, hogy elmúlik tőlünk. Vagyis a

munka és a nehézségek által megéri az élet valódi értékét és örömeit. A folyamatos jólét és egészség megkeserítik az ember életét, aki azt fogja kívánni, hogy mihamarabb legyen vége.

Testvérem, aki beteg vagy! Tudnod kell, hogy a nehézségek és a gonoszság, sőt, a bűn eredete és kovásza a nemlét, ahogy részletesen bizonyítottuk a *Risale-i Nur* más részeiben. A nemlét rossz. És az egyhangú állapotok, mint a folyamatos jólét, csend és nyugalom közel vannak a nemléthez és a semmihez, a nemlét sötéttségét éreztetik az emberrel, és szenvedést okoznak. Ami a cselekvést és a változást illeti, ezek a létezéshez tartoznak, és a létezés érzését keltik. A létezés pedig tiszta jószág, és fény.

Mivel ez a valóság, a betegséged azért küldetett rád, hogy elvégezze számos feladatát, például megtisztítsa értékes életedet, megerősítse és előre vigye, és hogy többi képességeid és tagjaid segítségével forduljanak a beteg rész felé, és a Bölcs Teremtő különböző Neveit nyilvánítsák meg. Allah engedelmével a betegség gyorsan elvégzi feladatát, és elmúlik. És azt mondja majd a jó egészségnek: „Jöjj át, és maradj a helyemen, és végezd a feladatod. Ez a ház a tiéd. Maradj benne jó egészségben!”

A huszadik orvosság

Ó, te beteg, aki gyógyszert keresel betegségedre! A betegség kétféle lehet. Az egyik betegség valóságos,

a másik képzeletbeli. Ami a valós betegséget illeti, a Bölcs és Dicsőséges Gyógyító az Ő hatalmas patikájában, ami maga az egész világ, minden betegségre készített orvosságot. Megengedett dolog gyógyszerekre szert tenni, és gyógyításra használni őket, de tudni kell, hogy hatásuk és a gyógyulás a Mindenható Allahtól jön. Ő adja a gyógyulást, ahogy Ő adja a gyógyszert is.

A gyógyszer fontos része, hogy kövessük a tudós és istenfélő orvosok tanácsát. Mert a legtöbb betegség az önmegtartóztatás hiányából, túlzásból, pocsékolásból, hibákból, túlzásokból és gondatlanságból származik. A hívő doktor biztonnal a megengedett dolgok körén belül fog tanácsot adni. Megtiltja az egészségtelen és túlzó dolgokat, és vigaszt kínál. A beteg bízik tanácsaiban és előírásaiban, és a betegsége enyhül, a nehézségeket könnyebbség váltja fel.

De ami a képzeletbeli betegségeket illeti, ezek ellen a leghatásosabb orvosság az, ha nem foglalkozunk velük. Minél többet foglalkozunk velük, annál súlyosabbá válnak. Ha nem tulajdonítunk nekik jelentőséget, maguktól elmúlnak. Akárcsak a méhek: ha ott röpködnek az ember feje körül, és ő nem figyel rájuk, akkor maguktól elrepülnek. Vagy ha valaki túl sokat foglalkozik a sötétben a földön heverő cérnaszállal, és túl sokat vizsgálgatja, akkor hatalmassá nő a szemében, és végül páni félelemmel fog menekülni egyetlen apró cérnaszáltól. Míg ha

nem figyel rá, akkor az csak egy egyszerű cérnaszál marad, nem pedig félelmetes kígyó, és egyszeriben nevetségessé válik, hogy bárki is félhet tőle.

Ha a képzelt betegség sokáig tart, akkor valódi betegség is lehet belőle. Súlyos teher ez azoknak, akik sokat idegeskednek és képzelődnek, mert ők saját maguk csinálnak hegyet a vakondtúrásból, és ez tönkreteszi a hangulatukat. Főleg, ha érdektelen vagy rossz szándékú, önjelölt gyógyítókkal találkoznak, ez még tovább súlyosbíthatja képzelt betegségüket. Ha gazdagok voltak, elveszítik vagyoniukat, vagy valóban elveszítik egészségüket, vagy akár a józan eszüket.

A huszonegyedik orvosság

Beteg testvérem! Betegséged fizikai fájdalommal jár, de jelentős spirituális öröm is körülvesz, ami semlegesíti a fizikai fájdalmat. Mert ha élnek még a rokonaid, apád és édesanyád, újraéled feléd a legszebb irgalmuk és szeretetteljességük, amit talán már el is feledtél gyermekkorod óta. Újra látod majd azt a kedves, szerető pillantást, amit még kisgyermekként vetettek rád. Azok a barátságok körülötted, akik eddig csak titokban maradtak, a legnagyobb szeretettel nyilvánulnak majd meg – és mindehhez viszonyítva a fizikai fájdalom nem is olyan nagy dolog. Azok, akiket eddig te szolgáltál, betegséged miatt szeretettel szolgálnak majd téged. Mivel állapotod feléleszti az emberekben az

együttérzést és kedvességet, számos segítőkész és kedves társad lesz majd. Betegséged azt parancsolja majd, hogy hagyj fel számos nehéz feladattal, ezért megpihenhetsz. Bizonyos, hogy ezekhez a spirituális örömhöz mérve jelentéktelen fizikai fájdalmad nem panaszkodásra, hanem hálára ösztönöz majd.

A huszonkettedik orvosság

Testvérem, aki súlyos betegségben, agyvérzésben vagy bénulásban szenvedsz! Először is, hadd adjam át neked a jó hírt, hogy a bénulás áldás a hívőnek. Ezt régen Allah egy barátjától hallottam, és akkor nem értettem, hogy miért mondja ezt. Most már a következő okot látom:

Azért, hogy a Mindenható Allah Jelenlétébe jussanak, hogy megmeneküljenek az evilág hatalmas spirituális veszélyeitől, és elérjék az örök boldogságot, Allah emberei a következő két elvet követik:

Az első: a halálról való gondolkodás. Sokat gondolnak arra, hogy ez a világ múlandó, és ők maguk is múlandó vendégek benne, akiknek kötelességeik vannak.

A második: Böjtölés, istenszolgálat és önmegtartóztatás által próbálják megsemmisíteni rosszra csábító alsóbb énüket, így menekülve meg veszélyeitől és vak vágyaitól.

Te, testvérem, aki elvesztetted tested felének egészségét! Anélkül, hogy te magad választottad volna, megadatott neked is ez a két alapelv, amelyek a boldogság gyors és egyszerű kiváltói. Létezésed állapota folyamatosan emlékeztet a világ mulandó természetére, és az ember halandóságára. A világ nem tud többé elnyelni, és a nemtörődömség nem felhőzi tekinteted. Bizonyos, hogy a rosszra csábító alsóbb én nem képes állati vágyaival megtéveszteni olyasvalakit, aki a fél-létezés állapotában él, ezért ő gyorsan megmenekül ezektől a megpróbáltatásoktól.

Ezért, az Allahba vetett hit és a Neki való alávetettség misztériuma által a hívőnek annyi jutalma származhat a súlyos betegségben, például bénulásban eltöltött rövid időből, mint Allah barátainak a legnehezebb megpróbáltatásokból. És akkor a súlyos betegség már nem is tűnik olyan súlyosnak.

A huszonharmadik orvosság

Te boldogtalan beteg, aki magányos vagy, idegenek között! Még ha magányod és kirekesztettséged betegséggeddel párosulva a legkeményebb szíveket is megnyihítené irányodban, és hozzád vonzaná minden kedvességüket és együttérzésüket – felérhetne-e mindez a Legirgalmasabb Teremtővel? Mert Ő úgy mutatja be saját magát a Kegyes Korán minden szúrójának elején: Kegyelmes és Irgalmas.

Irgalmának és szeretetteljességének egyetlen töredékével képessé tesz minden édesanyát arra, hogy csodálatos gyengédséggel szeressék és gondozzák kicsinyeiket, és Kegyelme egyetlen töredéke minden tavasszal számtalan áldással és ajándékkal tölti meg az egész világot, és az Ő Kegyelmének még a Paradicsom kertjei és az örök élet ajándéka is csupán apró töredéke. Bizonyos hát, ha hittel hívod Őt, ha felismered Őt és fohászkodsz Hozzá betegséged tehetetlenségének nyelvén, és a magány és kirekesztettség nyelvén, az Ő Kegyelmének pillantása rád esik majd, és mindenért kárpótol. Mivel Ő létezik és Ő rád tekint, nem hiányozhat semmi. Azok a valóban magányosak és kirekesztettek, akik nem állnak kapcsolatban Vele a hiten és alávetettségén keresztül, és akiknek nem is hiányzik ez a kapcsolat.

A huszonnegyedik orvosság

Ó, ti, akik ártatlan, beteg gyermekeket gondoztok, vagy időseket, akik olyanok, mint az ártatlan gyermekek! Előnyös üzletet köthettek a Túlvilágért. Használjátok ki, lelkesedéssel és állhatatosan! A Valóság ismerői azt mondják, hogy az ártatlan gyermekek betegsége olyan, mint a felkészülés, és törékeny testük megerősítése, amelynek segítségével képesek lesznek majd elviselni az eljövendő nehézségeket; ezen kívül számos bölcsesség rejlik benne a gyermek evilági életével kapcsolatban. Ellentétben a felnőttekkel,

akiknél a betegség a bűnök megbocsátásának és életük megtisztításának eszköze, és a spirituális élet fontos része, a gyermek életében a betegség olyan, mint egy erősítő injekció, ami a gyermek spirituális előmenetelét biztosítja a jövőben vagy a Túlvilágon. A gyermek gyógyulása a betegségből jócselekedetként jegyeztetik fel a gondoskodó szülőknek, különösen az édesanyának, aki a szeretetteljesség és irgalmasság misztériuma által jobban kívánja gyermeke egészségét, mint a sajátját.

Ami az idősekről való gondoskodást illeti, hiteles hagyományokból, és számos történelmi eseményből tudjuk, hogy amellet, hogy hatalmas jutalmat hordoz magában, az idősek, és különösen a szülők fohásza, őket kiszolgálni és boldoggá tenni boldogságot jelent ebben a világban és a következőben is. Számtalan tapasztalat bizonyítja, hogy az a szerencsés gyermek, aki engedelmeskedik idős szüleinek, hasonló bánásmódot kap majd saját gyermekeitől is, míg az a szerencsétlen, aki megbántja szüleit, számos csapás büntetését szenved el ezen a világon és a következőn is. Igen, gondoskodni az idősekről és ártatlanokról, még ha nem is rokonok, hanem bárki a hívők közül, akivel találkozunk – mivel a hit misztériumában rejlik a valódi testvériség – és képességeinkhez mérten szolgálni a beteg, tiszteletre méltó időseket, ha

szükséget látnak, az Iszlám egyik legfontosabb parancsa.

A huszonötödik orvosság

Beteg testvéreim! Ha a legjobb és valóban hasznos, áldott gyógyulást szeretnétek, tökéletesítsétek a hiteteket! Vagyis, a napi öt ima, az istenszolgálat, a bűnbánat és a bűnbocsánatért való fohászkodás által használjátok ki a hitet, a gyógyulásnak ezt az áldott formáját – és azt az orvosságot, amely a hitből származik.

Az evilág szeretete és az evilághoz való kötődés miatt olyan, mintha az óvatlanokhoz hasonlóan akkora spirituális betegséged lenne, mint maga az egész világ. A *Risale-i Nur* sok helyén bizonyítottuk, hogy a hit azonnal meggyógyítja az ember lelkét, amelyet megsebeztek a halál és elválás csapásai, megmenti ezektől a sebektől, és valódi gyógyulást hoz számára.

Ami a hit orvosságát illeti, hatása abban nyilvánul meg, hogy az ember a lehető legjobban teljesíti vallásos kötelességeit. A nemtörődömség, a gonoszság, az alantas vágyak és a nem megengedett örömök gátolják ennek az orvosságnak a hatását. Mivel a betegség megszünteti a nemtörődömséget és óvatlanságot, csökkenti a vágyakat és a nem megengedett örömök útjába áll, használd ki ezt az állapotot. Használd ki az áldott orvosságot és a hit fényét a bűnbánat, az ima és a fohászkodás által.

A Mindenható Allah adja vissza egészségedet, és adja, hogy betegséged vezeklés legyen bűneidért. Ámin.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا
 أَنْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ⁷
 سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ⁸

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ طِبِّ الْقُلُوبِ وَدَوَائِهَا
 وَعَافِيَةِ الْأَبْدَانِ وَشِفَائِهَا وَنُورِ الْأَبْصَارِ وَصِيَائِهَا
 وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ

Urunk! Küldj áldást és békességet a vezetőnkre, Mohammedre, (s.a.w.) aki szívünk orvossága és gyógyulása, testünk egészsége és gyógyszere, szemünk fénye és tisztasága, és a Családjára és a Társaira.

7 És azt fogják mondani: „Dicsőség és hála Allahnak, Aki vezetett minket, és nem kaptunk volna vezetést, ha Allah nem vezetett volna minket. Bizony, Urunk Küldöttei az igazsággal jöttek el!” (Korán 7:43)

8 „Dicsőség Neked! Nincs más tudásunk, csak amit Te tanítottál nekünk. Bizony, Te vagy a mindent Tudó, a Bölcs.” (Korán, 2:32)

KIEGÉSZÍTÉS A HUSZONÖTÖDIK RAGYOGÁSHOZ

A tizenhetedik levél

Levél egy gyermek halálára

بِسْمِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Az Ő nevében, dicsőség, Neki!

És nincs semmi, ami ne az Ő dicsőségét zengené.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ
قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾

Allah, a Kegyelmes, az Irgalmas nevében.

**És mondj jó hírt a türelmeseknek, akik, ha
nehézség sújtja őket, azt mondják: Bizony, Allahé
vagyunk, és bizony, Hozzá térünk vissza!**⁹

Drága túlvilági testvérem, Hafiz Halid Efendi!

Testvérem, gyermeked halála mélyen elszomorított. De az isteni Rendeléssel való elégedettség és az isteni Rendelésbe való belenyugvás az Iszlám egyik ismertetőjele. A Mindenható Allah adjon nektek türelmet. És Ő tegye az eltávozottat támogatótokká és közbenjárótokká a Túlvilágon.

Öt pontot magyarázok el, amelyek valóban jó hírt és valódi vigaszt jelentenek neked és a hozzád hasonló jóra való hívőknek.

Az első pont

A Koránban említett *örökifjú gyermekek* (Korán, 76:19) kifejezés jelentése a következő: ezzel az ája azt a jó hírt mondja a szülőknek, hogy a hívők gyermekei, akik az érett kor elérése előtt hálnak meg, örökké szeretetteljes, kedves gyermekek maradnak, a Paradicsomnak megfelelő formában, és a boldogság örökké tartó forrásai lesznek szüleik ölelésében, hogy a Paradicsomban megtalálható lesz minden kellemes és örömteli dolog, és hogy nincs igazuk azoknak, akik azt mondják, hogy mivel a Paradicsom nem a szaporodás helye, ott nem lesz meg a gyermekkel való törődés öröme, és hogy a sokmillió éves tiszta, zavartalan szeretet a boldogság óriási forrása lesz a szülőknek, az evilági tízévnnyi, szomorúsággal és aggodalmakkal vegyes idő helyett.

A második pont

Egyszer egy ember börtönben volt. Elküldték vele egyik kedves, szeretetre méltó gyermekét. A szerencsétlen embernek el kellett szenvednie saját nehézségeit és fájdalmát, és még ráadásul a gyermekét is, mivel nem tudta őt ellátni és gondoskodni róla. Akkor az együttérző bíró üzenetet küldött ennek az embernek: „A gyermek természetesen a te gyermeked, de az én alattvalóim közé és az én népemhez tartozik. Elvitetem tőled, és egy kényelmes palotában fogok gondoskodni róla”. Az ember kétségbeesett zokogásba tört ki. Így kiáltott: „Nem adom a gyermekemet, aki vigaszom egyetlen forrása!” A barátai azt mondták neki: „Fájdalmad értelmetlen. A gyermeket nem kell sajnálnod, mert ő egy kényelmes, tágas, boldog palotába megy, ehelyett a mocskos és nyomasztó börtön helyett. Ha pedig magadat sajnálsz és a saját javadat keresed, ha a gyermek itt marad, csak még inkább elszomorodsz és kétségbeesel az őt érő nehézségek miatt. Ha eltávozik a másik helyre, az neked is csak előnyödre válik, mert vonzza majd a király kegyelmét, és közbenjár érted. A király megadja majd, hogy ismét találkozhass vele. És biztos, hogy nem őt küldi ide a börtönbe, hogy láthasd, hanem téged enged majd ki a börtönből, és a palotába hívat, hogy ott találkozhass gyermekeddel. De ennek az a feltétele, hogy bízz a királyban, és engedelmeskedj neki!”

Drága testvérem, akárcsak ebben a hasonlatban, neked is úgy kell gondolkodnod, mint minden hívőnek, ha a gyermeke meghal: a gyermek ártatlan volt, Teremtője pedig Kegyelmes és Irgalmas. Az Ő legtökéletesebb Kegyelmébe és Irgalmába szólította, az én tökéletlen nevelésem helyett. Kiengedte az evilág nehézségekkel teli, fájdalmas börtönéből, és a Paradicsom kertjeibe küldte. Micsoda boldogság ez a gyermeknek! Ha ebben a világban maradt volna, ki tudja, mi végre jut... Ezért nem sajnálom őt, mert tudom, hogy szerencsés. Marad tehát a saját javam, és magamat sem sajnálom, nem szomorkodom. Mert ha ebben a világban maradt volna, az tíz évre biztosította volna a gyermek aggodalmakkal és fájdalmakkal vegyes szeretetét. Ha jóra való és tehetős felnőtté vált volna, akkor talán segített és támogatott volna. De halálával közbenjárómmá vált, aki az örökkévaló paradicsomban a végtelen gyermeki szeretet és boldogság forrása lesz számomra. Aki elveszít valamilyen kétes, azonnali előnyt, de nyer helyette ezer biztos, később bekövetkezőt, annak nem szabad kétségbeesetten kiáltania gyászában és kétségbeesésében.

A harmadik pont

A gyermek, aki meghalt, a Legkegyelmesebb Teremtő teremtménye, tulajdona, szolgálja volt, hozzá tartozott, és bár szülei társa volt, csak ideiglenesen volt az ő felügyeletük alatt. A

Teremtő a gyermek szolgálivá tette a szülőket. Szolgálatuk azonnali díjaként megadta nekik a gyermek kellemes társaságát. Most, mikor a Legkegyelmesebb Teremtő, Akinek a gyermek ezer részéből kilencszázkilencvenkilenc a tulajdonában volt, elvette őt tőled, és véget vetett a szolgálatodnak, nem hívőhöz illő dolog csillapíthatatlanul zokogni és kétségbeesni – ez inkább a tudatlanok és tévelygők népéhez illő.

A negyedik pont

Ha ez a világ örökkévaló lenne, és az ember örökké benne maradna, és az elválás örökre szólna, akkor a fájdalmas gyásznak és a kétségbeesett siratásnak talán lenne némi értelme. De mivel ez a világ csak ideiglenes vendégház, bárhová is ment az eltávozott gyermek, te is oda fogsz menni. A halál nemcsak a te gyermekedet ragadja el, hanem mindenkinek ez a vége. Mivel pedig az elválás nem örökre szól, a jövőben, a Köztes Birodalomban és a Túlvilágon találkozni fogsz majd gyermekeddel. Azt kell mondanod: „Allahé a parancsolás joga. Ő adta nekem, és most Ő vette el tőlem”. Azt kell mondanod: „Dicsőség és hála Allahnak mindenért”, és türelmesen hálát kell adnod.

Az ötödik pont

A szeretetteljes irgalom, amely az isteni Kegyelem egyik legmagasabb szintű, leggyönyörűbb és legédesebb megnyilvánulása, csodálatos gyógyszer.

Sokkal közvetlenebb, mint a szenvedélyes szerelem, gyorsan a Mindenható Allahhoz való közelség eszközévé válik. A metaforikus és evilági szerelmet a legnagyobb nehézséggel lehet valódi szeretetté változtatni, és megtalálni segítségével a Mindenható Allahot, de a szeretetteljes irgalom rövidebb és tisztább úton köti Hozzá a szívedet – és nehézségek nélkül. Az édesanya és az édesapa jobban szeretik gyermeküket, mint az egész világot. Ha gyermekük eltávozik tőlük, és ők szerencsések és igazi hívők, akkor ez elfordítja őket ettől a világtól, a kegyek valódi Kiárasztója felé. Rájönnek, hogy mivel ez a világ múlandó, nem érdemes a szív ragaszkodására. Bárhová is ment a gyermek, arra a helyre vágynak, és ahhoz kötik szívüket, ami magas szellemi rangot szerez nekik.

A tudatlanság és tévelygés népe meg van fosztva ennek az öt pontnak a jó híreitől. Láthatod, mennyire gyászos az ő helyzetük: egyetlen gyermeküket a halál görcseiben látják vergődni, és mivel úgy hiszik, hogy ez a világ örök, tudatlanságuk és félrevezetettséjük miatt a halált a létezés megszűnésének és örök elválásnak gondolják. Úgy gondolják, hogy a gyermek puha, kényelmes ágát fel kellett cserélnie a sír földjével, és nem gondolnak a Kegyelem Paradicsomára és a Legkegyelmesebb mennyei ajándékára. Láthatod, hogy egy hívővel összehasonlítva micsoda kétségbeejtő fájdalmat és szomorúságot

kell elszenvedniük. Ellenben a hit és az Iszlám azt mondja a hívőknek: „A Legkegyelmesebb Teremtő a halál görcseiben vergődő gyermekedet elviszi ebből a fájdalmas világból, és a Paradicsomba engedi be. Közbenjáróddá teszi, és örök gyermekeddé. Ne sírj és ne szomorkodj. Az elválás csak ideiglenes, a távollétnek vége fog szakadni. Mondd: Allahé a parancs. Allahé vagyunk, és Hozzá térünk vissza, és légy türelmes.”

Örökkévaló, Ő az Örökkévaló!

Said Nursi